

mohou v budoucnosti býti vyvráceny skutečnostmi a nelze proto na tak nejistých, skorem věšteckých úsudcích zakládati rozsudek, jehož podkladem mohou býti jen skutečnosti buď nastavší aneb jež v dohledné době určitě a bezpečně nastati musí. I kdyby nynější hospodářský stav v zemědělství byl uměle vyvolán, nelze jinak usuzovati. Odvolatelka vidí příčinu umělé »krise« v celních zákonech z roku 1929, jež prý zhoubně působí v zemědělství a mohou býti odstraněny změnou zákonů. Byť by tomu tak bylo, nelze bezpečně tvrditi, že ke změně celních zákonů v dohledné době dojde — to ani odvolatelka netvrdí — a že změna bude mítí určitě v zápětí vzestup zemědělských plodin. Ani tvrzení odvolatelky, že k vzestupu cen zemědělských plodin v dohledné době dojíti musí, poněvadž to vyžaduje zájem a existence státu, ani její tvrzení, že hospodářský stav není ve všech státech stejný, není důkazem, že dnešní ceny zemědělských produktů doznají v dohledné době vzestup. Bojuje tedy odvolatelka s pouhými tvrzeními, s domněnkami a nelze mítí proto za dokázáno, že se pokles cen zemědělských plodin a zemědělských pozemků v dozírné době změní ve vzestup, a nelze proto uznati, že rozdělení spoluvlastnictví by se stalo v nečas.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Ve věci schvaluje dovolací soud právní posouzení věci nižšími soudy, zejména, že nynější pokles cen hospodářství není skuteností rázu pomíjejícího. Nižší soudy, posuzující příčiny a povahu tohoto poklesu podle doby rozsudku prvního soudu, správně dolíčily, že zlepšení a nápravu těchto hospodářských poměrů nelze v dozírné době očekávati, čemuž nasvědčuje i vývin hospodářských poměrů až do doby nynější. Dovolání se mylně domnívá, že k odůvodnění nevčasnosti prodeje a pro zamítnutí žaloby pro tentokráte již stačí možnost, že se tísnivé hospodářské poměry kdysilepší. Jinak se odkazuje dovolatelka ke správným důvodům napadeného rozsudku, jež dovolacími vývody nebyly nikterak vyvráceny.

Čís. 11528.

Ustanovení čl. II. zákona ze dne 26. května 1888, čís. 75 ř. zák., pokud vyslovuje částečnou nezabavitelnost výživného, jež poskytují spolky svým členům, nebylo zrušeno předpisem § 6 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n.

Podpora v nezaměstnanosti se státním příspěvkem jest zabavitelná,

(Rozh. ze dne 2. dubna 1932, R I 612/31.)

Soud první stolice povolil k vydobytí peněžitě pohledávky exekuci zabavením měsíčních 600 Kč z podpory v nezaměstnanosti s omezením, že dlužník musí z celkového důchodu zůstatí roční důchod 6.000 Kč. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Stě-

žovatel napadá usnesení prvního soudu z důvodu, že jím byla zabavena dlužníková podpora v nezaměstnanosti, což jest podle zákona nepřipustné, a na tato podpora má za účel umožniti podporovanému výživu. Navrhuje proto zrušení usnesení a zamítnutí návrhu exekučního a po případě změnu jeho v tom smyslu, že se povoluje exekuce zabavením jedné třetiny podpory. Stížnost jest opodstatněná. Vymáhaná pohledávka jest pohledávkou obyčejnou, soukromoprávní, nikoli pohledávkou výživného a exekuční návrh se domáhá zabavení podpory v nezaměstnanosti, které povinná strana požívá a to zabavením 600 Kč měsíčně s tím, že jí má ročně zůstatí volných 6.000 Kč. Podpora v nezaměstnanosti upravena byla zákony ze dne 10. prosince 1918, čís. 63 sb. z. a n., ze dne 19. července 1921, čís. 267 sb. z. a n. a ze dne 5. června 1930, čís. 74 sb. z. a n., z nichž přicházejí v úvahu tyto dva zákony. V žádném z nich není ovšem vyslovena nezabavitelnost podpor. V § 12 zák. čís. 267/21 vysloveno jen, že podpory podle tohoto zákona nemají právní následky chudinské podpory, což má význam pro obor práva veřejného, na př. pro nabytí domovského práva a pod. Jest proto přihlídnouti k zásadním ustanovením §§ 290 a 291 ex. ř., zda a pokud pohledávka, na niž se vede exekuce, svou podstatou nespadá do skupiny pohledávek, na něž jest exekuce nepřipustná, nebo přípustná jen s jistým obmezením. Zákony čís. 267 a 74/30 byly vydány za mimořádných poměrů hospodářských k ochraně sociálně slabých, kteří bez své viny ztratili možnost vlastní práci obhájeti živobytí své i své rodiny. Pro tyto případy poskytuje stát těm, kdož jsou členy odborové organizace, dočasně státní příspěvek jakožto příplatek k podporám, jehož se jim dostává od odborové organizace, a to nejvýše 18 Kč denně (§ 3 zák. čís. 74/30) po dobu v § 2 cit. zák. vytčenou. Skládá se tedy podpora v nezaměstnanosti podle cit. zákona z podílu, který poskytuje odborová organizace, do níž si povinná strana platila příspěvky a tedy se jaksi pojišťovala pro případ nezaměstnanosti, a z podílu státem poskytnutého, a obě pospolu jest podporou, jež má za účel umožniti nezaměstnanci další životní existenci jeho a jeho rodiny, by neupadl na obtíž chudinskému zaopatření a nepropadl zkáze. V souzeném případě požívá povinná strana podpory v nezaměstnanosti od 1. ledna 1931 denně 44 Kč (organizace platí 26 Kč a stát 18 Kč) a bude jí poskytována do 30. června 1931. Odporovalo by ustanovením cit. zákonů, by prostředků poskytovaných státem z důvodů sociálních bylo používáno k jiným účelům, než pro které jsou určeny, t. j. k výživě nezaměstnaných, zejména, by se jimi platily soukromé dluhy dlužníkovy. V této úvaze má rekursní soud za to, že takovéto podpory jsou vůbec vyňaty z exekuce podle § 290 čís. 1 ex. ř., a že exekuce na ně jest nepřipustná podle § 39 čís. 2 ex. ř. a nelze ani případ tento podřaditi pod ustanovení § 291 čís. 1 a 2 ex. ř. s výší 1.800 Kč ročně, ježto povaha podpory v nezaměstnanosti nezapadá do podmínek v cit. ustanoveních vytčených a nejde tu ani o dlužníka k výdělku neschopného, nýbrž o osobu, jež podle dočasných hospodářských poměrů není s to, by našla vhodné zaměstnání, které by jí umožnilo opatřiti nutné a potřebné prostředky k obživě vlastní i rodiny.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jde o exekuci na podporu v nezaměstnanosti, kterou dlužník dostává od Sdružení peněžního úřednictva v Praze, tedy o exekuci na peněžitou pohledávku. Peněžité pohledávky jsou vyjmuty z exekuce jen potud, pokud to zákon předpisuje. Z četných zákonů o podpoře v nezaměstnanosti (čís. 63 z r. 1918, 63 z r. 1919, 195 z r. 1919, 569 z r. 1919, 519 z r. 1920, 322 z r. 1921, 482 z r. 1921, 115 z r. 1922, 263 z r. 1923, 139 z r. 1924) a o státním příspěvku k podpoře nezaměstnaných (čís. 267 z r. 1921, 74 z r. 1930) žádný neustanovuje, že podpora nezaměstnaných nepodléhá exekuci. Na podpory nezaměstnaných nelze použití předpisu § 290 čís. 1 ex. ř., neboť nejsou ani dary z milosti ani almužnamy, ani chudinskou neb podobnou podporou, které osobám v chudinském zaopatření jsou poukázány z nadací, z obecních nebo z jiných veřejných pokladen, neboť sám zákon (§ 12 zákona ze dne 19. července 1921, čís. 267 sb. z. a n.) výslovně ustanovuje, že podpory v nezaměstnanosti nemají právní následky chudinské podpory. Ostatní ustanovení § 290 ex. ř. nepřicházejí pro tuto otázku v úvahu. Předpisu § 291 čís. 2 ex. ř. nelze rovněž použití, neboť podporu v nezaměstnanosti lze sice považovati za pohledávku výživného, spočívající na zákonném předpisu, ale ostatní předpoklady tohoto místa zákona nejsou splněny. Rovněž nelze použití ani předpisů zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n., neboť nejde o služební plat, o týdenní nebo denní mzdu osob zaměstnaných ve veřejných nebo v soukromých službách, ani o výslužné (provisé a pod.), odbytné, zaopatřovací platy vdov, družek i sirotek (chovanců), ani o drahotní přídavky nebo platy určené k tomu, by byl zapraven náklad veřejné služby, jakož i pohřebné a podobné platy. Nejde ani o sociálně politické důvody, které rekursní soud uvádí pro nezabavitelnost podpory nezaměstnaných. Kdyby jeho právní názor byl správný, pak by služební plat nebo mzda osoby zaměstnané byla chráněna proti exekuci jen, pokud nepřesahuje 6.000 Kč, pokud se týče 3.000 Kč ročně (zák. čís. 314/1920 a čís. 177/1924), kdežto požitky osoby nezaměstnané, které v souzeném případě činí 44 Kč denně neboli asi 16.000 Kč ročně, by byly proti ní chráněny zcela, osoba, která si požitky pracně vydělá, by byla chráněna méně, než ta, která si jich nevydělá, což úmyslem zákonodárce býti nemohlo. Jest proto uvážiti, zda a který zákon se zmiňuje o takovém výživném, jakým jest podpora v nezaměstnanosti poskytovaná odborovými organisacemi jejich členům, jejíž součástí jest státní příspěvek. O takovém výživném má ustanovení čl. II. zák. ze dne 26. května 1888, čís. 75 ř. z. zachovaný v platnosti čl. IX. čís. 10 uv. zák. k ex. ř., v němž se praví, že při exekuci na výslužné, provise, výživné a výchovné, jež ústavy, spolky neb společnosti propůjčují svým členům, podléhá exekuci důchod převyšující ročně 1.800 Kč, při exekuci pro výživné 900 Kč (zák. ze dne 17. května 1912, čís. 104

ř. z. a nař. ze dne 30. listopadu 1917, čís. 461 ř. zák.). Toto zákonné ustanovení, pokud jde o výživné poskytované spolky jich členům, nebylo zrušeno zákonem ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n., ježto zákon ten o takovémto výživném nic neustanovuje a podle § 6 tohoto zákona pozbývají platnosti jen všechny dosavadní zákony a nařízení, jež odporují ustanovením tohoto zákona, zejména veškeré dosavadní předpisy o tom, že exekuce na některé ze služebních platů uvedených v § 1 nebo na výslužné, odbytné a zaopatřovací platy uvedené v § 2 jest zcela nebo z části vyloučena, a o takové požitky nejde při výživném, o němž mluví čl. II. zákona ze dne 26. května 1888, čís. 75 ř. zák. Z toho jest usouditi, že toto zákonné ustanovení je v tomto směru dosud v platnosti, že podle něho podléhá výživné poskytované spolky jich členům, pokud převyšuje 1.800 Kč, pokud se týče 900 Kč a že je proto zabavitelná i podpora v nezaměstnanosti se státním příspěvkem, kterou za takové výživné dlužno pokládati, pokud převyšuje tyto částky.

Čís. 11529.

Jde o poměr veřejnoprávní, zřídila-li obec v Čechách podle stavebního protokolu chodník před domem vlastnickým na náklad stavebníkův. V takovém případě jest stavebník zproštěn povinnosti chodník udržovati a obci předati, ba není ani oprávněn udržovati chodník zřízený obcí.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1932, R I 41/32.)

Žalující strana domáhala se na žalované straně náhrady škody z úrazu, který utrpěla dne 3. srpna 1929 na vadném chodníku před domem žalovaných v Ústí nad Labem, dovozujíc, že žalovaná strana za vadnost chodníku jest zodpovědná podle § 92 zákona ze dne 8. ledna 1889, čís. 5 zemského zákonníka pro Čechy (stavebního řádu pro Čechy), poněvadž chodník ten obci dosud podle ustanovení toho nepředala a proto měla povinnost jej v řádném stavu udržovati. Žalovaná hájila se tím, že neměla povinnosti chodník udržovati, nýbrž že povinnost tu měla obec, poněvadž chodník sama zřídila, ovšem na stavebníkův náklad, jak to sama při povolení ke stavbě domu podle stavebního protokolu ze dne 11. srpna 1894 předepsala. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by znovu rozhodl o odvolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud míní, že žalovaná nebyla povinnosti, udržovati chodník, zproštěna, třebaže jej obec zřídila, poněvadž obec tím opatřila jen